Kui nad suuremaks kasvavad, hakkavad nad ise enestele toiduks ussikesi ja putukaid otsima ehk nopivad vahelduseks ka mõne viljaterakese ehk rohelise lehekese.

Hõredate, vaevalt nähtavate udusulgede asemele kasvavad neile ilusad suled, kahele poole pead ja kaela peale helepunased; pead ehivad aga kollaste triipudega suled. Kõhualune on neil valge, rind tuhakarva mustade täppidega, aga tiibu katavad läiketa mustad kollaste ristivöötidega suled.

Noored põldpüüd õpivad ruttu niisama hästi lendama kui nende vanemadki ja täidavad siis järgemööda vahtide kohust, sel teel tervet peret kaitstes hädaohu eest.

Nii saadavad põldpüüd suve ja sügise mööda, maa seest ussikesi välja kraapides, putukaid püüdes ja põldudelt kõiksugu teri korjates. Aga talve tulekuga muutub nende elu väga raskeks. Lumi katab kõik põllud ja ühes sellega ka põldpüüde toidu kinni ja vaesed linnud kannatavad suurt nälga. Kui aga pakane lumele jääkoore peale tõmbab, on vaesed linnud täiesti kadunud; nad jäävad nõrgaks ja ei jõua endid oma vaenlaste eest enam kaitsta. Niisugustel kordadel ei lange nad üksi murdjatele saagiks, vaid surevad ka tervete perekondade kaupa nälga.

Ilmub aga päike silmapiirile ehk puhub soe tuuleõhk — ja vaestel lindudel algavad jälle head päevad. Neil on väga hästi meeles, kust põllult seda ehk teist toitu võib leida; kerge vaevaga ajavad nad koheda lume nokaga kõrvale, et mõne teraga oma piinavat nälga kustutada.